

Arrogància i presumpció

Un relat de: [Naiade](#)

La figura estirada, altiva, el rostre alçat, creient-se superior a tothom, passejava ensenyorida pel carrer major de la vila. La mirada despectiva evitava trobar la dels vianants que es creuaven al seu pas.

Es preguntava com podia ser que ella hagués nascut en aquell poble de mala mort, ple de pagesos ignorants, tan diferents d'ella. Sempre havia pensat que encara que els que li feien de pares ho neguessin, devia de ser adoptada.

Per això quan va visitar el poble el nebot de l'alcalde, aquell noi de Barcelona que estudiava per advocat i es volia dedicar a la política, es va proposar de seduir-lo. No perquè fos res d'especial, no, sinó perquè se l'endugués del poble.

Poder viure entre senyors, això era el que li pertocava!

El noi no era fàcil, al principi la mirava amb arrogància; aquell poca pena!

Ella alçava la cella drete i, silenciosa el fitava de reüll, convençuda de que acabaria embruixant-lo. Aquest no se li escaparia!

I com fets l'un per l'altre, un bon dia es va casar.

Ara viuen a la capital, per ser més concrets, a la part alta de la ciutat. La seva llar és un dúplex magnífic, tenen servei, xofer... Això sí que fa per ella! Munten festes amb gent important, ella no si fa massa, ja que en el fons son vulgars i desagradables, encara que vulguin fer-se passar per intel·lectuals. Però això tant se li'n fa, ella segueix passejant altiva, amb el rostre alçat i sense mirar ningú, ara ho fa per Pedralbes però els vianants segueixen sent els mateixos ignorants del poble.

Del que no se n'adona a causa de l'orgull que l'encega, és que ara son els altres que passen d'ella, ignorant-la, titllant-la d'antipàtica, inculta i presumptuosa.

Inclús l'amant del seu marit, vanitós sense remei, se'n reia d'ell tot dient-li que podia haver-se esmerat més en l'objecte de decoració que s'havia triat per esposa; de patxoca en feia, això no és podia negar, però no s'havia fixat que no tenia segell d'autenticitat.